

гръцкото възстание противъ турцитѣ (1821—1829 г.) и колко горещи били въ онова врѣме симпатиитѣ на образованія свѣтъ къмъ гърцитѣ, възстанали противъ своитѣ тирани за своята свобода. Той каза, и че днесъ още питаялъ подобни симпатии къмъ тоя народъ и жарко желаялъ да види, прѣди да умре, освободени и другитѣ части отъ гръцкитѣ земи и острови. Тия негови спомени отъ крѣхката му още младостъ го карали и сега да съчувствува още пò-живо и къмъ нашия мжченически народъ. Но той се страхувалъ, ни каза, отъ едно нѣщо, страхувалъ се именно отъ Русия и отъ руския деспотизъмъ. Той не желаялъ да види замѣстени турскитѣ области съ руски губернии, турскиятъ режимъ съ руския деспотизъмъ, и този страхъ билъ у него, казваше, толкозъ пò-голѣмъ, колкото пò-голѣми били симпатиитѣ му и колкото пò-гореща била любовта му къмъ християнскитѣ народонаселения въ Турско и къмъ тѣхната свобода; за тия именно народонаселения и за тѣхната свобода той се колебааялъ отчасти по въпроса за прѣмахването сега на Турция отъ Европа. Challemel-Lacour, въпрѣки всичкия му свѣтълъ умъ, изглеждаше да е още отъ оная французска школа, на която послѣдователитѣ бѣха отхранени по извѣстни неотдавнашни исторически причини съ чувства отъ ненависть противъ Русия, и той, при всички сполѣтѣли Франция злощастия отъ друга страна, не бѣше се още освободилъ отъ тия чувства. Между друго той ни спомена и за Полша, чиято участь той жаловито оплака прѣдъ насъ приписваещъ главно на сѣверния колосъ нейнитѣ нещастия и страдания. Отъ тукъ, ни каза, голѣмиятъ му страхъ и за самата наша свобода, страхъ да не би като младъ, слабъ и неопитенъ народъ, увлѣченъ, при това и отъ една небезосновна признателность, да подпаднемъ и ние не само подъ влиянието, но дори и подъ